

ב-2 אה יאם ההתישבות!

בטענן בפיתולי הדרך, בסיבובים, בעליות וירידות, וכל אבן לצדי הסביל קפצה והתגלגלה מתחתיו-ואז עצרנו. "הגענו", אמר מישור וירדנו מן המשאיות. לא היתה שום פעילות עד הרמז הראשון של עלות השחר, ורק כשפרקנו את המשאיות, והתחלנו לגלגל את חוטי התייל, ראינו לראשונה את ביתנו-את מבסורה.

מבסורה - אוסף של בתי אבן שחורים וצמוכים. גדרות אבן שהתפתלו בתוך ומסביב לכפר, ובקודה בודדת של ירק בין הקוצים - עץ ירדתי. צפונה - אדמותינו השחורות והפוריות, מכוסות סלעים, סלעים שחורים ואיומים-שעובדת ההתישבות החדשה וביצורי הבטון עדיין לא הזיזה אותם.

מזרחה ודרומה שקע הירדן, בקעה בהדרת שגבולותיה הן גבעות הגולן הישראליים והסוריים. ולמטה, למטה בתוך הוואדי, הסרט הלבן של הירדן עצמו-עד הגיעו לכנרת.

כן, הנוף היה בהדר-אבל הסלעים! אוי הסלעים!

(מתוך כתבי שלום במלי ז"ל-מתורגם מאנגלית).

2

כ"ח 31

תכנית משק תשל"ב

בראשית יוני הופיעה הודעה זו על לוח מודעות. עד כה קבלתי תשובה מענף אחד. על החברים להניין שתוכנית משק ותוכנית השקעות תעשה אם לא בקבל פרטים אלה, ושהדוחות המיוחדים של הענפים לא יעמדו לדיון במוסדות המשק.

כל מרכזי ענפים ואחראים לתקציבים שונים מתבקשים להכין את הצעותיהם לשבת תשל"ב ולהגיש את החומר לא יותר מאוחר מ-1/7/71 לרכז המשק.

יש להכין

1. תכנית עבודה לענף.
2. תכנית הכנסות מפורטת.
3. תכנית הוצאות מפורטת.
4. תכנית השקעות מפורטת.

על האחראים לתקציבים להכין

1. הצעות לתקציב לתשל"ב.
2. תכנית השקעות.

א. כ"ח 3

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

קבלת שבת

עקב החלטת האסיפה שיש להמשיך בקבלת שבת, ועדת התרבות דנה בנושא זה ומתכוונת להמשיך ולחפש דרכים לשפור הטכס ולחסול הבעיות הטכניות. הוחלט שלהבא האחראי על תוכן הטכס יהיה ראובן מזג' יגורסקי. תורכב ועדת קבלת שבת (המעובדים מתבקשים לפנות אליו) שתדאג לבדיקה מתמדת של אמצעי בצוע ומרכיבי התוכנית. נצטט להוודע מי באמת החברים שרוצים בקבלת שבת ושאינם מעובדים בה בשום פנים ואופן כדי להגיש לשתי משמרות. כן הוחלט לפנות לוועדת העבודה שיימצאו ארבעה אחראים לעבודה בערבי שבת, שיורידו מהעומס המוטל על עובדי חדר האוכל (זה כמסירת שבת). עד שנגמר את הבדיקות והשגת האיזופורמציה הדרושה תהיה הפסקה של שבועיים - שלושה בקבלת שבת.

אריק

מה נשמע?

* בליל שבת התקיימה פגישה בוספת של חוגי הבית. ההשתתפות הייתה מצומצמת למדי (בממוצע גט של תשעה איש בכל פגישה) אך במסר שהויכוחים היו מעניינים ועריט נבמשכו עד שעה מאוחרת. ועדת חוגי הבית מוסרת שלקראת האסיפה אשר תתקיים בשבוע הבא יימסר דו"ח מלא

* יור הפרחים של משפחת הדר בוסף עוד פרח: סיגל. מזל טוב!

* ראובן מבדז' גורסקי וויטה יבשמן ביום ה', 8/7/71 בצפת. איחוליו למזל טוב ולחיים מאושרים.

* גט עומרי הצטרף לצוות בהגי הסרקטורים באופן רשמי וחוקי - דהיינו: עבר מבחן וקבל רשיון. ועוד בהגים שקיבלו רשיון בהגות למכונות: זאבי דיירים ואורי גולן.

* טומי קיבל לידינו את דיכור מחלקה הקליטה של האיחוד. באחל לו הצלחה. מדובר בתפקיד זמני בלבד כי בעוד כשבועה חדשים יחזור טומי למשק.

* ביום ראשון 11/7, תגיע קבוצת הגטר למשק. הקבוצה מונה 22 בחורים ובחורות ותהיה בכפר הנשיא עד 16/9. ג' ורג' ולילה יספלו בהם.

* באותו יום יגיעו למשק ששה צעירים מארצות הברית לתקופה של חמישה שבועות. הם ישתלבו בתוך חברת הילדים ויאומצו ע"י משפחות.

המפעל מאורגן בגין יורק על ידי "שולחן העליה" - (למשיד סבו עובדת יהודית שלבו.

האחראי לקבוצה יהיה אפרים מעין. זו הפעם הראשונה שאנו משתתפים במפעל זה והגבר מקורים למלא חלקנו בהצלחה.

* כזכור לחברים הטכמנו באספה לקבל במשק אשה אשר תעסוק במחקר על צומח "קליטת גרעינים מבריטניה". היא היתה צריכה להגיע ביולי אך עתה בתבשרנו שהתכנית שוגתה והיא תבוא רק באוקטובר. גם זה לטובה. החדר יקל מעט על ועדת השיכור.

ימי הולדת

ורד הדר	5/7
אפרת אדלשטיין	
אן בילגורי	6/7
מיה גלזר	7/7
אייבי שורצמן	
אסנת מרקודון	9/7
מרי שרק	
אלון פרימוס	
יהודה עדר	10/7
דוד דיבון	
גייסון פרלסון	11/7

ימי נשואין

6/7 מיק וצטע אלמן שלושים שנה!
7/7 ג' ין ווילי פינקס

הדשות מעולם השחיה

ביום חמישי נפרדנו בלוד מחמישה מילדינו שהצליחו להמנות על נבחרת הנער הארצית בשחיה אשר המריאה לסדרת תחרויות בגרמניה. הנבחרת כלה מודרכת מ 15 ילדים, בכירי השחיינים הצעירים של המדינה, מכל הלקי הארץ, ותרומתנו בהחלט ראויה לשבח מיוחד.

אם כן, לתמר דיפקינד, מכאל ארנברג, גדעון לוי, אמיר נמנוב ואדו סלע - מיטב הברכות, ואחולי הצלחה בהישגיכם.

לפני כשבוע התקיימו 4 תחרויות חצי-גמר ארציות לגילאי 14 ו 16. התחרות של אזנרנה התקיימה ביפתח, וילדינו קצרו הצלחות לא מבוטלות. בספוס עלו לשלב הגמר הארצי הילדים הבאים, לפי דרגות בכלל התוצאות שהושגו בארץ : -

תמר : ראשונה ב200 חתירה, שניה ב100 חתירה, 100 פרפר ו200 מעורב אישי.

אמיר : ראשון ב200 חתירה, שני ב100 חתירה ו200 מעורב אישי, ורביעי ב 100 פרפר.

מרים : ראשונה ב100 וב200 חזה, ששית ב200 גב ושמינית ב100 גב. גדעון : ראשון ב100 וב200 חזה וששי ב100 חתירה.

מכאל : שני ב100 פרפר וב100 גב, שלישי ב200 גב ושביעי ב200 מעורב אישי.

אדו : שלישי ב200 חתירה, רביעי ב100 חתירה וב100 חזה וחמישי ב200 מעורב אישי.

אהרון : ששי ב200 חתירה ושביעי ב100 פרפר.

נאחל לכלם הצלחה בגמר ב 24/7.

הבאותו יום תחרות, השתתפו לראשונה "זאטוסינו" מכתת חרמון, וגם מכתת הירדן, וחלק מהם אף זכה בתעודות הראשונות שלהם. למקום שני זכה אבנר, (גילאי 12 חזה), למקומות שלישי זכה תמיר, פעמיים, (בתחת ובחתירה לגילאי 10), וגם אסף (חתירה).

הדשות מעולם הברידג'

בשבת שעברה התקיימה במועדון תחרות ברידג' אזרחית, בהשתתפות כ 40 קבאי המשחק, מ 10 משקים. המבצע נתמך ע"י נציגו הפדרציה הארצית לברידג', מסקצית נתניה. האוירה היתה נעימה... ומתוחה. בספוס, מתוך ארבעת הזוגות שהשתתפו, היתה הצלחתנו קצונית ל 2 הקצוות : -

ברני ד. והרולד - מקום שני (כל הכבוד)
דוד ואדי - מקום שלישי (בושה!)
יעל ומוסי - מקום רביעי (יפה!)
דאובן מ ולני ד - מקום עשירי (התחלה טובה,
יתר הצלחה בפעם הבאה)

4
בהקשר להודעה "מה בטמ" של השבוע שעבר, על הקבוצה הראשונה
מחברי כפר הנטיא אשר עזבה את חופי אנגליה, פנינו למספר
חברים בבקשה שיכתבו מעט על אותם הימים. והרי כתבתה של
רחל:-

לפני מספר ימים מצאתי בתא הדאר שלי פתק מצפורה, בו הזכירה לי שהנני
חלפו ובקשה שאכתוב "משהו נחמד" על אותם השנים, בהן ראינו והרגשנו
את ההסטוריה בהווזרותה. הכשרה, עליה, מלחמה, מבטורה (תמשיכו לקרא-
תקופה זו בליתי בחדרה), בוך ומבורות בפט; צבע, בתי טימוש בלי מיט,
ילדים קטנים, טיבה בבתי הילדים, טוב מלחמה; בעיות מדאגות כגון:-
מי תהיה המחליפה של המחליפה, הגבון הראשון מבטון, כיתה א' הראשונה,
חדר האוכל החדש, חיילים ויוצאי צבא, חתונות ונכדים - האמנם עברו 25
שנים? 25 שנים מאז שיצאנו מאנגליה, תרמילנו על גבינו ופנינו
מועדות לעתיד הבלתי ידוע - יצאנו לשנות את העולם ולבנות חיים חדשים.
בטוחני שיפורה שפנית לחברים אחרים שיכתבו על הנושאים הנ"ל - אז על
מה לכתוב?

קחו למשל עליה ב'. בפסח 1946 בעדתי במקרה מההכשרה ותגגתי את ליל
הסדר בביתי בלונדון, כי אחי הגיעו לחופשה מן הצבא. באותו זמן יצא
להכשרת גורזי ליד בחור אשר בישר למועמדים להרפתקאה את הבטורה לה
חיכינו 6 שנים: עולים, עולים ולא חשוב איך. כל אחד קיבל את ההודעה
ביחידות ובסודיות. מארגן הקבוצה ומבשר הבטורה היה בחור בשם ורוץ
ואינו בחורה צעירה בתנועה לא היתה חצי או לגמרי מאוהבת בדמות מקסימה
זו... וכל בת אשר לא זכתה בטיול זה, בשבילי אדמות הכשרת גורזי ליד
יחד עם ורוץ, התחילה לחשוד שמשהו לא בסדר איתה. פעם ראו אותו מטייל
עם זו ופעם עם זו. מה הולך פה, איזה משחק הוא משחק?
כאשר כל זה התרחש שהיתי כמה ימים בלונדון והחלטתי לבקר אצל בתיה
ריינס אשר עבדה בבית לבערים פליטים מאירופה. תכננתי ללון שם בלילה
ובאותו ערב הופיע בבית מוגי (מדריכנו בהכשרה) יחד עם ורוץ. מוגי
ראה אותי ופנה לורוץ באומרו: "אה, הנה רחל, ורוץ. אתה מכיר את רחל,
רחל מגורזי ליד"! ורוץ תפס את הענין והתעורר מיד. "ודאי, ודאי שאני
מכיר את רחל. מה שלומך?" וכו' וכו'. הוא התישב לידי והתחיל לדבר על
הא ועל דא. אני הייתי ברקיע הטביעי. החדר היה מלא חברים ואט אט התחיל
להתרוקן. מכיון שכל כך התעניין בי לא רציתי להראות מעוניינת יתר על
המידה וקמתי גם אני ללכת. הוא עצר בעדי ואמר: "תשארי, אני רוצה לדבר
אתך". המשכנו לשבת ולדבר טוב על הא ועל דא עד אשר בטעה מאוחרת בשארנו
לנדרו. הוא טאל: "התבואי למטרר הבונים מחר?" עניתי כלאחר יד: "לא חושבת,
הייתי שם אתמול". הוא תפס את ידי: "בואי מחר בשלוש אחרי הצהריים",
הבית עמוק לתוך עיבי והלך.

תאמינו לי, לא יטבתי כל הלילה. הסתכלתי בראי: אולי רזיתי (והיה מה
להוריד באותם השנים)! אולי הצבי דמות מעניינת יותר מכפי שאני מתארת
לעצמי - אולי - אולי זאת אהבה ממבט ראשון - אולי - אולי?
בשלוש בדיוק הגעתי למשרד ומיד בתקלתי במרגה (חברה מן ההכשרה). שלום,
שלום, מה את עושה פה - מה את עושה פה? היא: "היתה לי פגישה עם ורוץ".
לבי עמד מכוער. מילא, בודאי עיני התנועה. בכנסתי לחדרו, הוא הושיט
לי יד בחמימות ואמר: "בואי לטייל, יש לי משהו חשוב להגיד לך".
מה זה יכול להיות!!! צעדנו שנינו יחד לאורך רחוב אוקספורד כאשר מחשבות
טרונות ומטרונות חולפות במוחי. מה, מה זה שהוא שואל - האם אני מוכנה -
מוכנה למה? כן כן, בודאי, רק תגיד - לעלות - לעלות לאן? עליה ב' - משימה
מטורפת, חשובה, למען עמנו...
תאמינו לי שכל זה לא עשה רושם עלי. מה איכפת לי עליה ב' ג' ד' או א'...
גמגמתי את הסכמתי ונפרדנו.

עמדתי ברחוב הסואן כסאנטיס דוחפים אותי מכל צד. איזו אכזבה, אפילו לא
הזמין אותי לכוס תה... אין דבר, יש דברים חשובים יותר בעולם! העיקר
הגשמת חלומי-העליה!
כן. לא הסטוריה, לא גבורה, רק מעשה נעורים. משהו נחמד על אותם השנים -
האם זה מה שרצית שיפורה?

רחל אבידור

כששאלו אותי בעקבות הפרסום האחרון ב"דברי הכפר": ואיפה היית אתה לפני חצי יובל? עביתי בפטמות: "ישבתי ברפיה, עם עצירי ה"שבת השחורה", וסיפור המעשה כך היה (עם קצת רקע):

כשחזרתי בפסח 1946 לעיר מולדתי אצטונרפון, בחופשה מהצבא הבלגי שבו שרתתי כמתנדב זה 6 שנים, ראיתי שכל בנות ישראל הצנועות מסתובבות עם גויים ר"ל, היילים אנגלים!! בחקרי את פשר הדבר התברר ש"מותר האדם על הבהמה" הבר שרול כחול עם מילות הקסט "החטיבה היהודית הלוחמת", ז"א הגויים האלו הם כשרים למהדרין, ואפילו מארץ ישראל. כדי לצייר רושם אדיר זה של יהודי לוחם על אוכלוסיה יהודית, שזה עתה השתחררה מכיבוש באצי, תחסר לי היריעה כאן. (קצת הקבלה אפשר למצא להתעוררות הגאווה הלאומית אצל יהודי העולם לאחר בצחון מלחמת ששת הימים והנעשה כעת אצל יהדות ברית המועצות), פשוט בלחמך על אירוח "בריגד" ביק" וצרו שלוש בנות על כל חייל, שלא התנגד במיוחד. בין הבאים היה גם בן דוד רחוק שעל קיומו ידעתי במעורפל, ותוך שיחה אמר לי שיוכל לעזור לי להגיע לארץ ישראל, דבר שהיה מובן מאליו ליהודי, אשר שלוש פעמים ביום אומר בתפילת השמונה עשרה "ותתזיבה עינינו בטובך לציון...".

החלטתי ועשיתי. חזרתי ליחידתי, הגשתי מכתב התפטרות וכעבור כמה ימים בכנסתי לבית עולים ליד אצטונרפון. שט חכיתי, יחד עם מאות יהודים שזה עתה השתחררו ממחנות המוות ושהוברחו לבלגיה על ידי חיילי הבריגאדה, לאפשרות של עליה ב'. באחר הימים הגיעה קבוצת חיילי בריגאדה למעון, ולאחר מסדר קצר בחר כל אחד מהם מן המועמדים לעלייה והסתודד אתו בפייבה. גם אני הייתי בין הנבחרים. התברר שבכוונתם שאנו בתחלף אתם בזהות. כשהסכמתי הועברו, כ-30 איש במספר, ותורגלו כיומיים בגיבוני הטכס של הצבא הבריטי, כמו מסדרים, הצדעות, לבוש בכון של מדים וכו', דברים שהיו ידועים לי היטב אבל היו כחידוש גמור לעקורים (D.P. בלע"ז). לאחר מכן הועברנו לקסרקטין הבריגאדה בגזט שבבלגיה וה"כפילים" שלנו נעלמו כדי להמשיך בפעולתם בארגון עליה ב'. באותו זמן הוחזרה הבריגאדה לארץ ישראל, בגמר תקופת שירותה ועקב פחדה של הממשלה האנגלית שיפעלו יותר מדי להרמת המוראל של היהודים. שיטת ההחלפה היתה יעילה מאד ופעלה ללא דופי כי הארגון היה למופת, וכך בהפכתי לאברהם מרגובסקי, שזולד במתולה. ביחידה המוחזרת שבה הייתי, היינו קרוב לעשרים איש (מתוך כמאתיים חיילים) והוצמד "אבא" לכל אחד שלא יהיו בעיות בדרך. הכל פעל כשורה. לאחר שהייה קצרה בטולון שבצרפת הגענו לפורט סעיד ועברנו למחנות הצבא הבריטי שבמדבר סיני ב"אל קסאסין", שט קבלו מולם חופשות לקהיר ולא לכנסדריה, פרט ל"מוחלפים" שלהם לא ניתנה אפשרות לבקר במקומות אלו. בליתי שבוע שלם במדבר סיני ובסמיתי לקתרגל לאקלים. היה לי מושג קלוש על הנעשה בארץ ישראל. דמיתי את הארץ כמדבר ללא ישובים גדולים פרט לקולוניות ולכן התאמנתי בהליכה יחף בחול הלוחם של המדבר, משימה קשה מאד!!

בבא היום הוחזרנו לרכבת ומטט לפלסטיין. עברנו את תעלת סואץ על גשר הרכבת בקצרה והגענו לרפיה, תחנת הגבול, בשעות הבוקר המוקדמות של יום ג', 25/6/46. רצנו כולנו ל"באאפ2" (ה"סקס" של הצבא הבריטי) והבני זוכר שקביתי שט קופסת פלחי אשכוליות של "אשד" (אשרות יעקב). פלא פלאים היה הדבר בעיני ועד הגיעי לרחובות, תחנתנו האחרונה ברכבת, אכלתי את הפרי המתקת הזה, בהתפלאי על התקדמות התעסיה העברית.

ברחובות חיכו לנו ובמחנה השחרורים התכדפנו דרך הגדר. בבית האריזה טל קבוצ בען החלפנו את מדי הצבא בבגדים אזרחיים: חולצה, מכנסיים קצרות וסנדלים שסופקו לנו על ידי ה"חברה". קבלתי גם מגבת קטנה והיה זה כל רכושי בעולם פרט לתרמיל קטן עט כמה הפצים אישיים שהורשיתי לקחת אתי בצאתי מהמחנה. (את מקומנו במחנה תפשו אחרים והם גמרו את העיבים כך שה"כפילים" שלנו לא יהיו עריקים מהצבא הבריטי).

מבית האריזה הגענו למחנה ההכשרה המגוייסת בבען, ושם היה עלינו לחכות לסידור תעודות זהות מנדטוריות. למחרת שובצנו בסידור העבודה ויום העבודה... יש המשך...

הראשון שלי בארץ היה בהובלת אבטיחים וזלילתם (עם שילשול כמובן!).
 כעבור שלושה ימים, בבא השבת, היתה מסיבה גדולה בבעז, והיה שמח עד
 אור הבוקר. ללא שידענו על כך התרכזו כבר יחידה גדולה של כלביות
 מסיב למשק בעז ובשעה 4 הוחרדנו על ידי פקודה להתרכז. היתה המולה
 גדולה והתברר שהצבא פרץ למשק דרך הגדרות ושכמה מקומות במשק
 התנהלו קרבות מרים בין החברים והחיילים. היו יותר מ-25 פצועים במשק.
 לבסוף התגברו החיילים על החברים ורוכזו כל הגברים במכלאות גדול תיל
 לזיהוי, כי המבמה היתה לאסור את כל חברי ההכשרה המגוייסת (פלמ"ח)
 במסגרת פעולה מאורגנת בכל הארץ. קבלנו הוראה לא להזדהות פרט למילים:
 "אני יהודי מארץ ישראל". כמובן טעטינו זאת ולכן, לקראת אחר הצהריים,
 הפיענו מכוניות וכל הגברים (כ-150 במספר) הובילו למחנה המעצר בעתלית.
 שם פגשנו קבוצות אחרות ממשקים אחרים ומצב הרוח היה מרומם מאד. היתה
 זו חוריה בלתי נשכחת עבורי, כיהודי שזה עתה יצא מן הגולה, בה עברו עליו
 שבעים מדורי הגיהנום הנאצי. ראיתי מה זה עט גאה ובוטח בעצמו ובארצו!!
 במיוחד חברי המשקים התגללו בעמדתם הבטוחה והגאה ואם היה לי ספק ב"מה
 זה עם במולדתו", הרי היתה ההרפתקה לפגי!!

בלטרון רוכזו ביום שבת זה משמחה וסלחת של הארץ: רבבים, חברי הנהלת
 הסוכנות, חברי משקים ותושבי הערים והמוטבות; פשוט חתך של כל האוכלוסייה
 בארץ. מספר העצורים הגיע לכאלפיים בערך. בפגשתי שם גם עם משה שרתוק
 (שרת) ע"ה, שעל קיומו עד אז לא ידעתי, אבל הוא נתן לבו באותו יום,
 במוצאי שבת, הרצאה פוליטית. (הסתובבנו חופשית בכל שטח המחנה, כי גם
 האנגלים לא היו ערוכים למספר כזה גדול כזה של עצורים). לאחר שדיבר משה
 שרתוק שמענו הרצאה נוספת מאת דר' נאור, על טפר בראשית - עוד חוריה
 לאדם עם הרקע הדתי שלי. הנה אנחנו עצורים והוא דורש על התב"ך כאילו
 שום דבר לא קרה!

למחרת, ביום א', הועמדו כל חברי המשקים בשיירה עצומה של מכוניות
 צבאיות (5 חיילים חמושים עם 15 עצורים למכונית). מחשש הפגנות בישובים
 היהודיים במסלול הנסיעה כוונה הטיירה לשטחים עם אוכלוסיה ערבית.
 הועברנו בדרך בואכה ירושלימה לבאר שבע ומשם לרפיח, שבה עברתי רק כמה
 ימים לפני כן.

ברפיח שוכנו העצורים במחסנים העצומים של הצבא הבריטי, שהיו ריקים;
 כ-200 איש בכל בנין, וכחריף עין התארגנו החברים לחיים סדירים. בבלוק
 שלי, בדמה לי שמספרו היה 2, היינו חברים מעין חרוד, גבע, תל יוסף,
 כפר יחזקאל, בעז וגבעת ברנר. להחיים ברפיח וסידורי המשמעת העצמית של
 העצורים, על עזרת היישוב כולו במזון, בגדים, תרבות וכו' (ראיתי שם
 לראשונה את חנה רובינא) ועל כושר ההתגוננות הפסיבית של היישוב המאורגן
 הייתי יכול לכתוב ספר שלם.

כמובן שכל המעפילים שהיו בקבוצתי הגיעו יחד אתי לרפיח ומעבין שגם
 לשם הגיעה היד המארגנת של "המוסד לעלייה", שהעבירה לבו הוראות להתנהגות
 שתאמה למצבנו העדין.

בתום שבועיים לישיבתנו ברפיח הגיעה ההוראה שאפשר להזדהות ואז התחילו
 החקירות של הבולשת הבריטית. מאחר שאסור היה לחשוף את צורת עלייתנו טיכס
 שאנחנו נזדהה בשמותינו האמיתיים ושאופן הגיענו לחופי פלסטיין יהיה
 כמעפיל באניה טלא בתפסה על ידי האנגלים. וכך, לבריטים, הגעתי ארצה ליד
 חוף בהריה, כמעפיל האניה "ארלוזורוב" ושמפאת היותו חולה ים לא היה
 מסוגל לספר איך ירד לחוף, מי עזר לו וכו' וכו'... כמובן שסיפור זה היה
 מלא חורים כגביבה השוויצרית הידועה, אבל לא היתה לבולשת ברירה אלא
 להאמין ולהוריד עוד סרטופקט מהמכסה החדשית, על חשבון מעפיל שנתפס. (יש
 לטחק את המשחק לפי הכללים). בעקבות סיפורי בוקיתי מחשש השתייכות לפלמ"ח.
 כעבור חודש שוחררתי יחד עם יורב חברי לצרה. חזרנו לבעז ושוב חכינו
 לתעודות הזהות, שטרם סודרו מקודם. בחזרי לבעז מצאנו רק חלק מחפצינו, כי
 חיילי הכלביות לא טמנו את ידם בצלחת בזמן החיפושים וכל טחורה עובר לטוחר
 ככסף או מצלמות, יצאה את בעז יחד אתם.

בקבוצה שהשתחררה אתי היו גם כמה חברי העליה האנגלית שגם הם השתמשו בדרך זו להגיע ארצה, (צבי כוכבי, אלק לברט, חנן זהבי ז"ל וגיסה של בתיה רייבס, מגלעד), ובין דא והא, בחכות זו לבירותינו, החלטתי להצטרף אליהם וכך הגעתי עד הלום. כהערת סיכום אציין שלפני כשלוש שנים הצלחתי לאתר את ה"כפיל" שלי, שכיום, כמו חלק גדול של חברי המוסד לעלייה, הנו פעיל במישרה בכירה במשרד הבטחון.

יצחק עדר

כאיתי - קנאיתי - אהבתי ...

ראיתי.....

את ההצגה! להצגה הגדולה אני מתכוונת, זו שהיתה באמפייתאטרון, לא על הדשא של גולן. אמנם, גם ההצגה על הדשא של גולן יכולה להקרא ההצגה הגדולה. לפי הזמן שזה לקח זה יכול היה להיות הצגה באורך מלא. ישנם גם הצגות עם שני שחקנים בלבד. אך ההצגה בה"א הידיעה באמת היתה משהו ייחודי במינו. הטכניקה והמוזיקה הכניסונו לאוירה מסתורית "ג'ימס בונדי" אני מוצאת בה חיסרון אחד: הפזור על כמה במות. לפי דעתי, אם הכל היה מתרכז על במה אחת האפקט יכול היה להיות יותר גדול. לו היו מציינים אותי בכסא מסתובב ובמשקפת יתכן שהייתי רואה משהו אך היות וישבתי על הדשא ומאחורי קיר של אנשים על כסאות אי אפשר לומר שראיתי הרבה וחושבני שאיבני יחידה, אך על אף הכל בהביתי מההצגה.

XXXXXXXXXX

שמעתי.....

באחד מימים אלה אמרה לי בתי: אמא את יודעת, לרג'י יש כייף. איזה כייף יש לה שאלתי; יש לה כלב, חתול, תוכים, תרנגולות וחמור. ממתי קוראים לזה כייף, אני קוראת לזה עבודה. אמרתי לבתי: אני חושבת שלנו מספיק חתולים. גם אתם בלבד יש לי מספיק עבודה. התכוונתי לגשת לועדת שכון לבקש שיחליפו לי את הדירה לדירה יותר גדולה כי צפוף לי עם החתולים. אך אחרי ששמעתי על האוכלוסיה של רג'י: ילדים, כלב, חתול, תוכים, תרנגולות וחמור חשבתי לי שאין זה מן הזכונ שאבקש דירה גדולה יותר כי לרג'י מגיע לפני.

XXXXXXXXXX

קראתי.....

על ורכוח בכנסת בפעולות משרד התקשורת. והשר פרס אמר כי משרדו החל בהתקנת אוטוסטרדות טלפוניות (איבני מבינה מה זאת-זה לא דברי פרס). השנה יונח כבל טלפוני בין ירושלים ות"א, שיוכל להעביר 11.000 שיחות טלפוניות בעת ובעונה אחת. אמר: אדם איבן מתנחם בסטטיסטיקה כאשר הוא מחייג ואיבן משיג את הכתבת הזכובה. השר פרס אמר כי "לדעתו אין שער התקלות בטלפונים מדאיג". כנראה שהוא לא צלצל מהגליל. הנה למשל: כשאני מצלצלת בבקר השכם אני מקבלת דוקא איזה בית הבראה והאשה שם צועקת עלי כי אני מפריעה את מנוחת האורחים שלה. או כשצלצלתי לבית אבות לזקנים קבלתי דוקא את וויצ"ו הצעירה. לא מזמן שמעתי טיחה כזו בטלפון: גברתי אבקש לשלוח לי במקום 60 קילו בשר שהזמנתי 80 קילו בשר. אדוני, אבו עדיין לא שוחטים בבי אדם. יתכן שחולבים אותם אך עדיין לא שוחטים. גברתי אני לא רוצה בשר בבי אדם אלא בשר בקר. אם כך, טעית בכתובת, כאן מס הכנסה.

תרופת למה ביטמע

1/10

ביום רביעי בערכה מסיבת הסיום של ביה"ס בכפר והנשיא. כחת חונית העלתה לפנינו כמה משיריה של לאה גולדברג; כחת חרמון הראתה לנו מה קורה כאשר בני כפר הנשיא מתחזים לצטיינים ובמצב זה חודרים לצפת (יצירה שכל זכויותיה שמורות לאדם) והירדן הפליגו עמנו למרחבי הזמן. הופש בעים ולא משעמם לכולכם, ילדים!

כיוון שהמדפיסה הקבועה של טור זה וטורים אחרים מצאה לנכון ללדת -
מזל טוב אריאלה - והמדפיסה החדשה בתיה התחננה שלא בכתב הרבה,
הקורא הבאמן יקופח הטובע (בהור השם, אולי סוף סוף יכתב פחות).

אחולים לשתייבים

ביום ה' זה יוצאים תמר, אידו, עמיר, גדעון ומיכאל לתחרות טחיה
בגרמניה יחד עם עוד בנים ובנות של בנחרת הנער של "הפועל". בקורה
שכולם יצליחו וישובו הביתה בהרגשה שתדמו בהשתתפותם לשמה הטוב של
מדינת ישראל בענף ספורט זה. יותר מדי שומעים על שערוריות וקבוציות,
על הטבות ומכירות ועל שחיתות ואלימות בענפי ספורט שונים וגם
כשיוצאת בנחרת שאין ריח של "כספים" בדרך ממנה בכל זאת שומעים על אורח
עבודה בין חברי המשלחת, חוככים בין "עסקנים" ומאמנים, אי רצון לתת
את המקסימום כי הפרס - בסיעה לחו"ל - כבר בידיהם. לא בשביל זה קיים
ספורט ואנחנו מקווים שבנינו יבינו זאת.

גימה נוספת אשר ברודאי מורגשת אצל הרבה חברים ותיקים היא שצעירינו
וסעים לגרמניה - ארץ ואומה שכה התע ללה בעמנו. האם יסתובבו בני
המשלחת וימצאו בגרמניה של 1971 היא אחרת או שמתחת לפני הידידות
הספורטיבית יש עדיין זרמים מכווצים, או שלא ירגישו כלל, כי אין שפה
מדוברת משותפת. על מלורי הקבוצה מוטל תפקיד מחנך, אם הם מסוגלים למלאו.
על כל פנים לבנים שלנו באחל: צאתכם לשלום ושובכם בשלום. ושיגידו "בני
ישראל הגונים וספורטיבים" והיתר חשוב פחות.

אסיפות

פעמים מספר כשאני רואה מי בא לאסיפה ומתי באים לאסיפה מקבצת בי
ההרגשה שעלינו לשנות אי-אלה דברים בקשר למוסד עליון זה של הדמוקרטיה
הקבוצית.
יש חברים שבאים רק כשברצונם לתת קולם בקורה השבועית במחלוקת - תקציב
מיוחד או מי רשאי להיות חבר קבוצה ועוד סעיפים פיקצטיים. בשאר ערבי
האסיפות, כשהעבודה שגרתית, לא רואים אותם. אילו היו מקבלים ברצון את
ההחלטות שמתקבלות בהעדרם - ביחא. אולם לא פעם שומעים התמרמרות בזו
הלשון: "אמנם לא הייתי באסיפה כשהחליטו על... אבל אני חושב שזו החלטה
גרועה. איך יכול מספר כה קטן של חברים להחליט עבור רוב גדול שלא הגיע?"

זו עובדה מצערת ואולי יש לומר לאותם הרוטנים שדמוקרטיה, לרוב
דמוקרטיה קבוצית, קיימת כל עוד שמפעילים אותה. חיי קבוצה על הועדות,
המוסדות והעדרות הוולובטריות שקיימות בהם, מהייבים השתתפות מתוך רצון
וקבלת הכרעה מתוך הבנה, שזה בטור להליכי הדמוקרטיה. אולי זו מחשבה
מהפכנית מדי אבל לי בראה שזכות הצבעה באסיפה איננה סתם קנינו של חבר
להשתמש בו או להזניחו אלא דבר שמחויבים להשתמש בו תכופות פן יחליד.
חייב להיות מינימום מספר פעמים שחבר משתתף באסיפות כדי שלא רק זכותו
להצביע תישמר אלא שתורגש תועלת מהיותו חבר בחברה דינאמית. מדוע עשרות
חברים בודדים חייבים להכריע בעניינים אפורים ופרוזאיים בו בזמן שאחרים
רק מחפשים "צמוקים"?

החופש בא!

לילדים זו בשורה טובה אולם אצל האמהות העירוביות זו הודעה הרת
סכנה ואיום. בעיר משוטטים ילדים מכל הגילים ולא אחת מגיעים למעשים
מפוקפקים, כיוון שהשיעמום אופף אותם והם מחפשים דרכים להריגת הזמן.
בעיה זו אינה קיימת בקיבוץ: קיטנה ומחנות תנועה ועבודה בענפים פלוס
פיקטיקים, תוספת סרטים וכו' ממלאים את החופש. כך יהיה לילדינו פרט
למסכים מכח "דרור". המבוגרים יותר יקפצו כתה ויכבסו לכתה ט' בתחילת
ספטמבר. על כן שומה עליהם ללמד אנגלית, הסטוריה ומתימטיקה במשך הקיץ.
באמת מסכנים, ויש רק לקוות שהמורים מרים, ג' ובי ואריק יבטיחו את שעות
הלמידה שלא רק יהיו מועילים.
קשה להיות תלמיד קופץ כיתה או מורה מלמד בחופש הגדול.

נוכחים: ג' יסון, מיכאל ד. ריבי כ. מינה, ינקל, רות ג', דוד, גרשון.

1. שחיה: המזכירות אישרה המלצת ו. בעורית בקשר לבסיעה לחו"ל של 5 שחייבים (תמר ריפקינד, מיכאל ארנברג, אמיר זמברג, גדעון לוי ועדו סלע) אשר נבחרו להצטרף לבחירת הנוער של ישראל. הצביעה מ-1/7 ל-3 שבועות.

2. עניני שיכון

א. שיכון של חברי של"ת וחברי שנת הכשרה (בהשתתפות הלן ושמחה) סוכס להביא לפני חברי שנת הכשרה הצעה שחלק מהם יתחלפו עם חברי השל"ת בשיכון - כדי להבטיח שחברי השל"ת יקבלו שיכון בצריף שוודי. במידה וחברי שנת הכשרה יקבלו את ההצעה, היא תראה כהחלטה. במידה ולא, יתקיים דיון נוסף במזכירות.

ב. שיכון לאורחים עובדים. בחודשים יולי-אוגוסט יהיו במשק רק אורחים עובדים שהם אורחים אישיים של חברים. כל יתר האורחים יצאו עד 5/7 ולא קבלנו כל פניה אחרת של אורח עובד. למרות עובדה זו - אין כמעט שיכון עבור האורחים המצופים - וסוכס במזכירות להטיל על 3 חברים (מיכאל ד, ריבי, וג' יסון) לבדוק אפשרות לשחרר עוד מקום לשיכון לתקופה הב"ל. במקרה והם לא ימצאו פתרון מעשי תוך כמה ימים - יעשו סידורים לשכן את הפועלים במלון בראש פינה לתקופה של 6 שבועות.

ג. שכון חורים: ג' יסון הביא לפני המזכירות את המלצת ועדת הסיכון שביעד את הבתים המשופצים (של הלן ואייבן ושל ראובן מ.) לזוגות חורים. הכוונה היא לקבוע עקרונות שזוגות חורים יקבלו דירה בעלת 2 חדרים. המזכירות קבלה את המלצת ועדת הסיכון.